

persialaiskissa

surok • persialaisjaosto

1. 1984

PERSIALAISJAOSTO on Suomen Rotukissayhdistyksen (SUROK) alainen jaosto, jonka ovat perustaneet persialaiskissojen omistajat. Jaostoon voivat liittyä kaikki Suomen Rotukissayhdistysten Keskusliiton (SRK) alaisiin yhdistyksiin kuuluvat persialaiskissojen ystävät.

Jaosto on toiminut 16 vuotta neuvon persialaiskissojen hoidossa ja rodun jalostukseen liittyvissä asioissa.

JAOSTON JÄSENMAKSU v.1984 20mk

PSP 629 28 - 7

Rahastonhoitajalle.

HOITAKAAPA MAKSUASIAKUNTOON!

PERSIALAISKISSA-LEHTI ON
PERSIALAISJAOSTON OMA LEHTI

toimitus

HIIHTOMÄENTIE 38.A.1

00800 HELSINKI 80

Puhelin iltaisin

90-786 942

päätoimittaja

KRISTA KOLEHMAINEN

ILMOITUSHINNAT JÄSENILTÄ

Pikkuilmoitukset 50,-

Juttuja ja mustavalkoisia valokuvia persialaiskissa-asioista voit lähettää koska vain!

Tämän numeron valokuvat:

Marita Kienanen ja Esa Kotivuori

hallitus

puheenjohtaja

JORMA VIITA, 90- 665 040

Kapteeninkatu 7.C.54

00150 Helsinki 15

sihteeri

MARJO KAPANEN, 90- 629 546

Kapteeninkatu 24.E.65

00140 Helsinki 14

rahastonhoitaja

VAPPU PULKKINEN, 90- 552 056

Ulvilantie 23.E.64

00350 Helsinki 35

jäsenet

MARIA HUHTAMO, 90- 463 714

Metsäpirtintie 2.F.28

02130 Espoo 13

LIISA LINDGREN, 90- 789 642

Tammisalontie 2.A.10

00830 Helsinki 83

KIELO NISSINEN, 90- 843 731

Pähkinärinteentie 42.C.20

01710 Vantaa 71

MERJA NORESVUO, 90- 291 8551

Hämeentie 26

04400 Järvenpää

rotuneuvonta

MARJO KAPANEN, 90-629 546 ilt.

MARITA KIENANEN, 90- 786 366 päiv.

rotukirjaus

MARJO KAPANEN

pentuvälitys

MARIA HUHTAMO, 90-463 714

Hyvää ja tarmokasta syksyn alkua kaikille persialaiskissaisille. Vuoden 1984 ensimmäinen Persialaiskissalehti ilmestyi tavallista myöhemmin, syynä pidettäkään vaikkapa puheenjohtajanne pitkälle venynyttä kevätväsymystä. Kaipa lehtemme tavallista suurempi sivumäärä korvannee vähän asiaa. Koko kevät ei sentään kulunut kevätväsymyksen kourissa. Helmikuussa pidettiin sentään

esittelynäyttely Hyvinkäällä. Liekö ollut vika kovissa pakkasissa, kun väkeä ei oikein paikalle ilmaantunut. Ne kissat, joita mukana oli, olivat aivan upeita. Honkosen Viljo esitteli ne tottuneesti, eikä kenellekään sen jälkeen varmasti jäänyt epäselväksi, mikä on rotukissa.

Hyvinkäällä minua jäi häiritsemään sama asia kuin lyhyen "urani" aikana jo useastikin huomiotani herättänyt. NÄYTTELYÄ PYSTYTTÄMÄSSÄ JA PURKAMASSA OVAT AINA SAMAT AHERTAJAT. Se ei suinkaan ole paha asia, mutta toivoisin kovin näkeväni siellä myös uusia innokkaita kasvoja mukana. Pidettäköön tätä ujona avunpyyntöyrityksenä niiden puolesta, jotka ovat näyttelyissä jaksaneet aktiivisesti antaa apuaan "yhteisen yrityksemme" eteenpäinviemiseksi. Jos joku tästä innostuisi, niin puhelimella voi kilistellä jollekin SUROK:n tai jaostojen aktiiville. Nimiä löytyy mm. Kissa- ja Persialaiskissalehdistä. Persialaiskissalehti odottaa myös kivoja kirjoituksiasi kissoista ja muusta aiheeseen liittyvästä. Tehdään yhdessä lehdestämme entistä monipuolisempi ja parempi.

Kienasen Marita teki Kolehmaisesta Krista apunaan kesän aikana kovasti töitä. Tuloksena syntyivät persialaisjaoston ikiomat, neliväriset postikortit. Niistä kurkistelevat meidän suomalaisten omat, kauniit ja "kalliit" persialaiskissat iloisina. On mustaa, valkoista, sinistä ja punaista, valkolaikkua ja kilpparia, chinchillaa ja cameota, cremeä ja vaikka mitä. Enää ei ulkolaisia kissapostikortteja tarvitakaan! Kortteja on kaikkiaan kolmetoista erilaista, hinnat löydät tästä lehdestä. Oman jaoston kortteja käyttämällä tuemme sen toimintaa. Tavataan SUROK:n marraskuun näyttelyssä, oman jaostomme neuvontapöydästä löydät minun lisäkseni myös uudet postikorttimme. Siellä tarvitaan myös sinun apuasi.

Terveisin Jorma Viita

Tuomarin puheilla!!

Tie kiemurtelee Vantaan Myllykylään. On ilta ja syksyinen sade pisaroi lehvistöissä. Olemme matkalla tapaamaan Kate Stierncreutzia, joka valmistui kissatuomariksi jo vuonna 1963. Aikana, jolloin suomalaisia tuomareita ei vielä liiemmästi ollut.

Saavumme vanhan, keltaisen talon pihaan. Lukemattomat omena- ja kriikunapuut ympäröivät taloa ja muhkeita ulkorakennuksia. Piha peittyy vihreään ruohomattoon ja kuistilla meidät toivottaa tervetulleeksi kaiteella istuva raihdallinen kissa. Pihapiiri henkii lempeää talonpoikaiskulttuuria ja matkalla ohiajamiehemme lähiöiden jälkeen maisema näyttää lähes sadunomaiselta.

Talon emäntä ohjailee meitä peremmälle eteisestä, jossa vaalea persialaiskissa kurkistelee portaikossa ja jonka nurkassa odottaa hilloamista valtava korillinen kypsiä kriikunoita.

KATE, KAUANKO OLET OLLUT MUKANA ROTUKISSATOIMINNASSA?

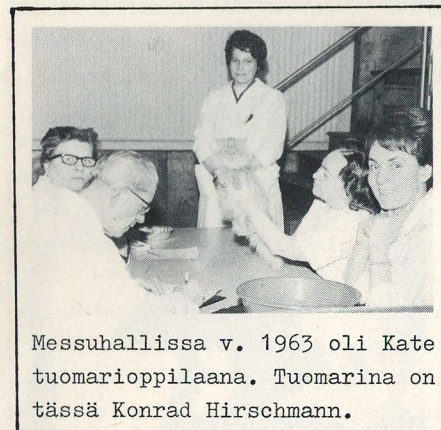
Melkein siitä asti, kun sitä on Suomessa ollut. En tosin koskaan

ehtinyt siihen ihan ensimmäiseen kokoukseen, joten en ole perustajajäsen. Toisessa olin jo mukana. Minulla oli silloin siamilainen, ilkeänihana otus, jonka olin saanut syntymäpäivälahjaksi, ja joka eli yhdeksäntoistavuotiaaksi. Toki minulla oli ollut kissoja aikaisemminkin.

NYKYÄÄN ON TODELLA VAIKEA PÄÄSTÄ TUOMARIKSI. MILLAINEN OLI TILANNE SILLOIN, KUN ITSE VALMISTUIT JA MITÄ PIDÄT NYKYISESTÄ KÄYTÄNNÖSTÄ?

Kissatuomareita ei juuri ollut, ja Suomeen oli vaikea saada tulemaan ulkolaisia tuomareita. Ilman heitä ei olisi ollut näyttelyitäkään, joten oli pakko alkaa toimia asian hyväksi. Siihen aikaan vaadittiin tuomariksi pyrkivältä neljä assistenttikertaa ja oli oltava kuusi kertaa tuomarioppilaina. Näyttelyt olivat pienempiä ja niitä oli vain kerran vuodessa. Vuonna 1963 järjestettiin Turussa ensimmäinen esittelynäyttely ja sen jälkeen alkoi olla pari näyttelyä vuodessa.

Nykyisin suomalaisen tuomarioppi-

Messuhallissa v. 1963 oli Kate tuomarioppilana. Tuomarina on tässä Konrad Hirschmann.

laan tie tuomariksi on mielestäni ehkä liiankin vaikea. Vaadittavat oppilaskerrat ulkomailla ovat lähes mahdottomia toteuttaa. Keski-Eurooppalaiset ehtivät varata oppilaspaikat, joita on vähän, sillä ainoastaan kokeneet tuomarit saavat ottaa oppilaita. Pitkä matka kielitaito asettavat myös esteitä ulkolaisiin näyttelyihin menolle. Kuitenkin esim. Ruotsissa valmistuu nykyisin paljon tuomareita. Siihen on ehkä syynä se, että siellä järjestetään enemmän näyttelyitä kuin meillä. Suomessa toimii tällä hetkellä yhdeksän tuomaria ja meillä on yksi suomalainen kunniatuomari.

MILLAINEN ON HYVÄ NÄYTTEILLE-ASETTAJA?

Hyvä näyttelleasettaja seuraa aktiivisesti toimintaa myös näyttelyiden välillä. Kyselee ja ottaa asioista selvää. Tuomarille on erittäin inhottavaa, jos huonon

arvostelun saaneen kissan omistaja suuttuu ja alkaa rähjätä asiasta tuomarille. Ei myöskään ole mukavaa, jos joku kiljahtelee hyvää sijoittumista suureen ääneen kesken luokka-arvostelun.

Olen käynyt arvostelemassa kissoja enemmän Skandinavian maissa kuin Keski-Euroopassa, ja minusta juuri pohjoismaissa on mukavinta toimia tuomarina. Saksalaisien joukosta löytyy joskus tosi ikäviä näyttellepanijoita. Jos oma kissa ei sijoitukaan hyvin, revitään nauhoja ja rähjätään tuomarille. Ruotsiin taas on mukava mennä, siellä olen saanut aina erittäin hyvän ja asiallisen kohtelun näyttelyväeltä.

MIKÄ ON SUOMALAISTEN PERSIALAIS-KISSOJEN YLEISIN VIRHE NÄYTTELYISSÄ?

Se on huono tyyppi. Mielestäni tyyppi on kuitenkin parantumassa. Tätä mieltä ovat myös muutamaa tuomaria lukuunottamatta Suomessa käyneet ulkolaisetkin tuomarit.

Toki parantamisen varaa on ja huonoa tyyppiä voidaan parantaa hankkimalla ulkomailta uutta verta persialaiskissakantaamme sekä valitsemalla sukulinjat huolellisesti. Turkin hoitoa ei myöskään saa laiminlyödä, näyttelyihin tuodaan paljon kissoja, joiden turkin kunnossa on paljon toivomisen varaa.

Takkukissoja ei saisi olla!

MINKÄLAISESTA KISSASTA PIDÄT ITSE ENITEN? MILLAINEN ON UNELMIESI KISSA?

Tällä hetkellä suosikkini on chinchilla, tuo persoonallinen ja vähän äksykin pitkäkarva. Unelmieni kissa taas on puolipitkäkarvainen, villi ja vapaa kissa. Se muistuttaisi puoliksi somalia ja puoliksi metsäkissaa. Sen pitäisi olla tupsukorvainen kuin ilves, ja sillä olisi pitkä, tuuhea häntä. Jännittävä unelmieni kissa olisi raidallinen, punaista ja valkoista turkissaan. Kissa, jossa olisi jotakin ihmemaan "irvikissasta".

MITEN NÄYTTELYTOIMINTA ON MUUTTU-
NUT AJOISTA, JOLLOIN TULIT ITSE
MUKAAN?

Näyttelyt ovat tietysti suurentuneet ja niiden lukumäärä on kasvanut. Yleisömäärä taas ei ole lisääntynyt paljoakaan. Näyttelytöuhu oli ennen paljon yksinkertaisempaa, oli yksi tuomari, joka arvos- teli kaikki rodut. Nykyään on eri roduille omat tuomarinsa. Toiminta on kaupallistunut aika lailla. Kun kehitys on kulkenut eteenpäin, on näyttelyiden viihtyisyys laskenut. Joskus kaipaen entisaikojen tunnelmallisia näyttelyitä, jotka saattoivat kestää kolmekin päivää. Silloin oli aikaa puhella ihmisten kanssa enemmän kuin nykyisin.

Eläinlääkinnällisen kehityksen

myötä nykyisin on turvallisempaa tuoda kissa näyttelyyn. Pakolliset rokotukset ja eläinlääkärin tarkastukset eivät silti auta, jollei kissanomistaja tunne vastuutaan. Sairaaksi epäiltyä kissaa EI saa tuoda näyttelyyn, ei vaikka kissalla olisi kuinka hyvät mahdollisuudet pärjätä. Aikaisemmin sai näyttelyyn osallistua myös pentuluokkaan. Mielestäni on hyvä asia, että tämä luokka poistettiin. Pienet pennut ovat erittäin alttiita sairastumaan. Muistan tapauksen vuosien takaa, jolloin eräs pentue sai näyttelystä kissaruton, sairastui ja kuoli. Sääntöjä muutettiin niin, ettei rokottamattomia kissoja saa enää tuoda näyttelyyn ja kissojen ala-ikärajaksi määrättiin 3 kk. Joskus mietin, olisiko ala-ikärajaa vieläkin korotettava. Kolme-kuukautinen pentu ei vielä anna itsestään oikeaa kuvaa arvosteltaessa. Lisäksi näin pienen pennun näyttelyyn tuominen saattaa järkyttää sitä, onhan juuri tapah-

Kate tuomarinpöydän takana, Malmössä v. 1964.

Naestved v. 1980. Muitakin kaupunkia on Kate kiertänyt: Mm. Bryssel, Malmö, Göteborg, Lindköping, Tukholma, Wien, Västeros, Kööpenhamina, Örebro, Borås, Motala, Visby, Karlstad, Hillerød, Uppsala, Bergen, Stavanger, Trondheim, Noss, Iserlohn, Hamar, Amsterdam, Bregenz, Hertogenbosch ja monet monet muut kaupungit on tuomarin työ tehnyt tutuksi.

tunut eroaminen emosta ja sisaruksesta. Näyttelytilanteen häly ja hyöriä on uutta ja pelottavaa pennulle, joka vasta totuttelee elämään uudessa kodissaan ja ilman emoaan. Pennut olivat kyllä ihanaa katseltavaa näyttelyissä.

Mieleeni muistuu hauska tapaus pentueita arvosteltaessa. Kerran Tanskassa arvostelin hyvin väsyneenä siamilaispentuetta, joka

oli erittäin suuri. Lopulta en enää saanut selvää pentujen sukupuolista ja ne menivät minulta sekaisin. Omistaja tuli kummissaan kyselemään asiaa, kun osa pennuista oli arvostelun aikana vaihtanut sukupuolta.

MITÄ UUTTA TOIVOISIT NÄYTTELYIHIN?

Ruotsissa on eräs luokka, joka on mielestäni oikein hyvä. Sitä kutsutaan nimellä Vintercup tai Sommarcup, aina vuodenaikojen mukaan. Tässä luokassa on emo tai isä pentuineen. Pentujen ei tarvitse olla samasta astutuksesta eikä yhtä vanhoja. Esim. emo voi olla yhdessä eri uroksilla astutettujen pentujensa kanssa. Luokassa arvostellaan pentujen taksaisuutta ja paljonko emo tai uros on periyttänyt ulkonäköään pennuille. Tällöin kasvattajien on helppo nähdä, miten ko. linja on jatkunut ja miten tasalautaisia pentueet ovat. Tällaista luokkaa kaipaisin Suomeenkin.

KÄYVÄTKÖ OMAT KISSASI PALJON NÄYTTELYISSÄ?

Koska toimin tuomarina, on omien kissojeni näyttelyissäkäynti vähäistä. Tuomarihan ei saa arvostella näyttelyssä, jossa on omia tai lähiomaisten kissoja mukana.

ONKO HYVÄ VAI HUONO ASIA, ETTÄ PERSIALAISKISSOILLA ON NYKYINEN

SUURI MÄÄRÄ ERI VÄREJÄ HYVÄKSYTYNÄ OMIKSI RYHMIKSEEN?

Meillä Suomessa on aika vähän samaan väriin kuuluvia kissoja samassa näyttelyssä. Tämä vaikeuttaa esim. värin parhaan valintaa. Sitä ei voida tehdä, kun kissoja ei ole paikalla vaadittavaa vähimmäismäärää. Mielestäni olisi voitu joi-takin uusia värejä yhdistää arvosteltaessa. Esim. erilaisia kirjavanaamaisia colorpointteja voisi arvostella samassa ryhmässä. Tämä edistäisi näyttelyn sujuvuutta ja mikä parasta, lisääisi kilpailun jännitystä!

MISSÄ TOIMIT ENSIMMÄISTÄ KERTAA TUOMARINA? MILTÄ TUNTUI?

Se oli Malmössä, vuonna 1964. Jännitti tietysti, mutta kun ensimmäinen kissa tuotiin pöydälle, katosi pelko ja jännitys laukesi.

MILLAINEN ON HYVÄ ASSISTENTTI?

Hyvähermoinen, tasapainoinen, kärsivällinen. Tärkeää on, että assistentti todella pitää kissoista ja ymmärtää niitä. Hyvältä assistentilta vaaditaan paljon, sillä työ on näyttelyn raskaimpia. Assistentti vaikuttaa koko näyttelyn kulkuun, sillä hänen on osattava ennakoida kaikkia tilanteita.

Silloin ei tuomarin koskaan tarvitse odotella kahden kissan välillä. Minulla on ollut viime ai-

koina enemmän tällaisia hyviä ja reippaita assistentteja, joihin voi luottaa ja jotka osaavat selvittää itsenäisesti sihteeristössä mahdolliset yllätykset, esim. puuttuvat kissat. Huono assistentti taas juoksentlee kaiken aikaa juttelemassa tuttaviansa kanssa, tai pystyy nostattamaan kilteimmänkin kissan raivon huonolla käsittelyllä. Hyvä assistentti ei välitä pienistä sähinöistä eikä pelkää kissoja. Kissankäsittelytaito on erittäin tärkeää!

ONKO SINUA KOSKAAN PURTU?

Assistenttina ollessa oli usein käsi paketissa. Olipa kerran kipsissäkin. Eli on purtu ja usein, mutta silti haluan arvostellesani aina nostaa kissaa ja koskea siihen todella kunnolla. jos-

kus tulee pelkokin. Silloin kun näkee, että kissa on tosissaan. Pysin aina nostamaan kissoja samalla tavalla. On mukavampi tarttua kissaan, kun se asetetaan pöydälle niin, että pää on minusta pois päin. Mielestäni tuomarin on tunnusteltava kissoja kunnolla, sillä kädet sanovat yhtä paljon kuin silmätkin. Saa tuntuman painosta, jänteveydestä, onko "löllerö" vai kiinteä kissa. Luontees-ta tulee kyllä pisteitä, tosin kiltti, mutta muuten huono kissa ei pärjää, vaikka olisi kuinka helppo käsitellä. Jos huippukissa

on äkäinen, pisteitä kyllä tip-puu. Vihaisen kissan raja kulkee siinä, ettei hyvä assistentti saa häkistä. Tosin tuomari ei saa koskaan päästää kissaa "niskan päälle".

Poistumme pimeään iltaan. Autossa tuoksuu suuri muovikassillinen Katen runsaasta puutarhasta poimittuja omenoita. Puna-valkoinen persialainen saattelee meitä pihamaalla naukuen ystävällisesti. Kiitos Kate juttutuokiosta!

Krista, Marita ja Sepi

1.12.1984 klo 18.00 Ravintola SAŠLIKISSA,
Neitsytpolku 12, H:ki

PERSIALAISJAOSTON SYYSKOKOUS,
jossa käsitellään sääntömääräiset asiat.
- valitaan puheenjohtaja v. 1985, sekä valitaan
hallituksen jäsenet. Päätetään jäsenmaksujen
suuruudesta ym.

sekä sen jälkeen jaoston oma

PIKKUJOULU

Sitovat ilmoittautumiset 26.11. mennessä
Jorma Viidalle.

Tuothan mukanasasi n. 10,- arvoisen yllätyspakettin arpajaisiin!

OLIMME NÄYTTELYSSÄ POHJANMAALLA

Syksyn ensimmäinen näyttely oli PIROK:in järjestämä ja pidettiin Vaasassa. Näin Helsingistä katsoen tuntui näyttelypaikka kovin kaukaiselta, mutta yhteiskuljetuksen ansiosta pääsimme mekin kissoinemme mukavasti matkaan. Kissat olivat tosin kesän jäljiltä hieman "kesäterässä", mutta pesulla ja kovalla virittämisellä ne saatiin melko mukavaan kuntoon. Mukana oli tietysti Persialaisjaoston pöytä-tavarat neuvonta- ja myyntipöytää varten.

Linja-automme starttasi perjantaina 31.8. klo 17.30 Helsingin rautatieasemalta. Tiedotus yhteiskuljetuksesta ei ilmeisesti ollut mennyt oikein perille, sillä lähtiöitä oli vain kymmenkunta. Matkalähtiäjät olivat saapuneet paikalle hyvissä ajoin ja tien varrelta poimimme vielä muutaman mukaantulijan kissoineen. Niitä olikin reilusti, olisimme voineet vaikka pitää esittelynäyttelyn autossa. Jouni Kouvolan ohjustama ajoimme kohti Vaasaa ja matka taittui leppoisana juttelun merkeissä nopeasti.

Saavuimme Vaasaan keskiyön tietämissä ja pitkän matkan sekä työpäivän jälkeen maistui uni makealta. Aamulla läksimme näyttelypaikalle, urheiluhalliin, joka löytyi helposti. Vuorossa oli jo rutiinil-

la sujuva lääkärintarkastus ja häkkien verhoilu. Kesän jälkeen oli kiva tavata tuttuja kissaihmissiä. Sitten piti saada jaostomme kamoille jostain pöytä. Niitä oli vähänlaisesti, mutta kiitos joustavien PIROK:laisten asia järjestyi pian. Valkolaikkukissojen arvostelu oli vähän myöhässä tuomarin myöhästymisen vuoksi. Näin meille jäi vähän ylimääräistä aikaa järjestellä jaoston pöytää. Uusin myyntiartikkelimme, neliväriset ja kotimaiset persialaispostikortit pääsivät heti ihastelun kohteiksi. Kissankuvin koristellut avaimenperämmekin tekivät hyvin kauppansa.

Avaimenperistä puheenollen: Jos teillä on valokuvia kissoistanne, ja raaskitte luopua joistakin, niin otamme niitä mielellämme materiaaliksi avaimenperien koristeluun. Valokuvia voit tuoda vaikka Helsingin marraskuun näyttelyssä Persialaisjaoston pöytään, siitä ne matkaavat eteenpäin päätyäkseen avaimenperien sisään.

Valkolaikkukissojen arvostelu alkoi. Jännitin eniten sitä, miten meidän Sussu käyttäytyy. Sillä kun on vähän huonot "näyttelyhermot". Odotus tuntui kestävän ikuisuuden. Olin sopinut siitä, että assistentti pyytää tuomarilta luvan tuoda Sussun suoraan pöydälle, ettei se hermostu arvosteluhäkissä. Se sopi tuomarille mainiosti. Olen huomannut, että kissa käyttäytyy paljon rauhallisemmin, kun annan sen itse häkistä assistentille. Siksi odotan aina kissani häkin vieressä niin kauan, kun sen vuoro tulee.

Kun Sussun vuoro vihdoinkin tuli, huomasin jännittäneeni turhaan. Sussu käyttäytyi ihan kauniisti. Se oli kiltti kuin lammas. Norjalainen tuomari tuntui pitävän kovasti tyyppitetystä persialaiskissasta, sillä moni hieno suomalaiskissa sai Oh. arvostelun. Sussukin, vaikka on Int.Ch.kissa, sai Ex 1:n ilman Cac:ta. Virhe tietysti korjattiin sihteeristöissä hilpeän naurun säestyksellä.

Toisenkaan kissamme Nonankaan kohdalla ei menestys ollut tällä kertaa aivan sataprosenttinen. Tuli Ex 1 ilman sertiä. Lauantai-iltapäivä sujui sitten jaoston pöydässä istuessa ja mukavia juttellessa. Näyttely suljettiin klo 18.00 ja matkasimme hotelliin. Kun kissat oli ruokittu ja suihkut itselle otettu lähdimme näyttelyyllalliselle. Tunnelma oli korkealla, vaikka ravintolan henkilökunta ei. Se ei taita haitannut, vaan murkinoiden jälkeen suuntasimme tanssiravintolaan Vaasan keskustaan. No jaa... aamulla oli olo kiva kuin onkimadolla.

Jatkuu s.14

KAUNIIT PERSIALAISET jaoston omissa postikorteissa

Tilaa nyt kotimaiset kissakortit hintaan 3,50 kpl.

KYMMENEN KORTTIA

LÄHETÄ VASTAUSKUPONKI OSOITTEELLA

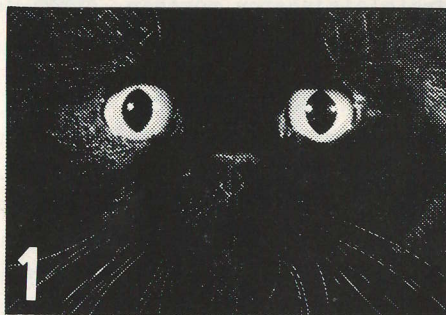
SUROK PERSIALAISJAOSTO

Jorma Viita

Kapteeninkatu 7.C.54

00140 HKI 14

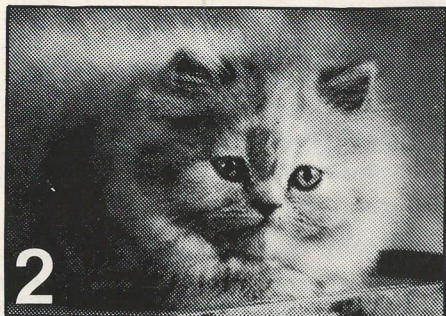
HINTAAN
30,-
+ postikulut

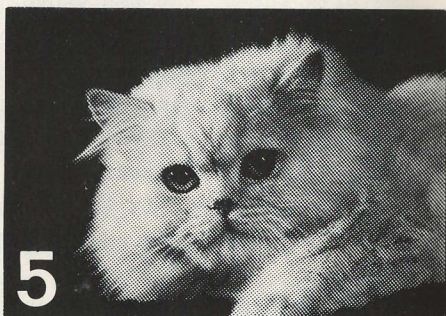
1

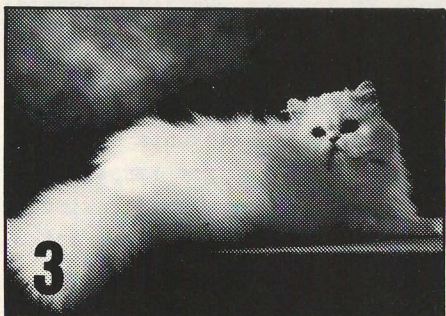
4

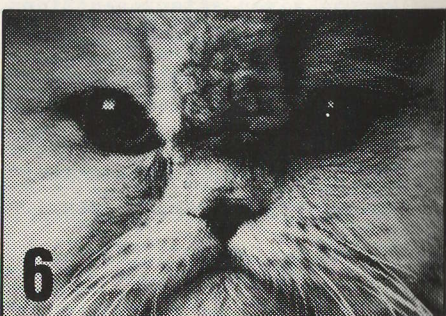
2

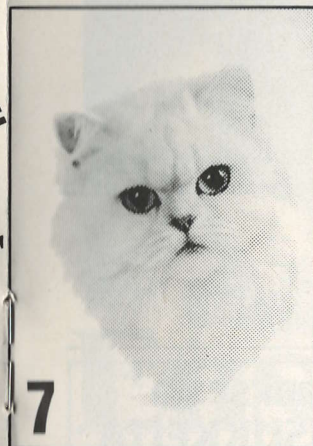
5

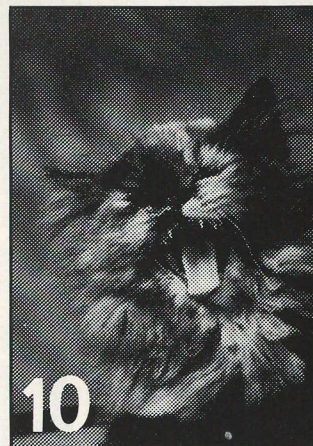
3

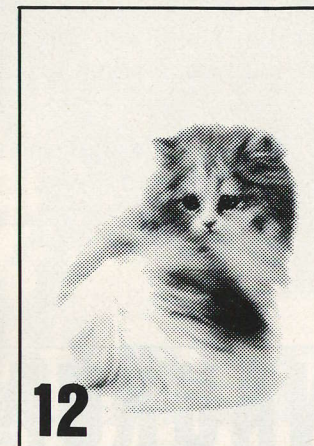
6

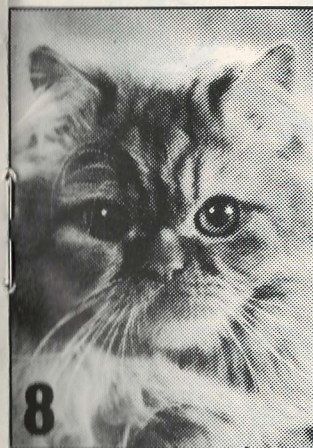
7

10

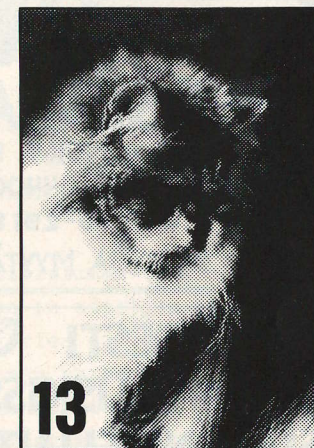
12

8

11

13

9

kpl no

Lähetätkää minulle postiennakolla merkitsemäni määrä kortteja a' 3,50 mk + postikulut.

KYMMENEN KORTTIA VAIN 30MK

nimi _____ puh. _____

osoite _____

postitoimip. _____

Toinen näyttelypäivä koitti. Aamiainen oli syöty ja tavarat pakattu. Niinkuin yleensä, päivä kului rupatellessa ja parhaiden valintaa odotellessa. Parhaat pitkäkarvat valittiin iltapäivällä. Valinta oli harvinainen, sillä kaikki parhaat olivat valkolaikkukissoja. Näin ei ole kuulemma tapahtunut koskaan ennen. Palkintojenjako tapahtui taatulla PIROK:maisella rutiinilla ja näyttely suljettiin klo 17.00. Purkuvaiheessa pisti silmään se, että paikalle jäi mukavasti väkeä apuun.

Kotimatalla oli bussissa muutama ihminen enemmän kuin tullessa. Loppumatkalla alkoivat silmät painua väkisin kiinni, huomasimme, että viikonloppu oli ollut aika raskas. Kannatti silti!

KIITOS PIROK!

Jorma Viita

NAUKUASIAA

OH' LALA PERSIALAISET

KASVATTAJA MERJA NORESVUO
HÄMEENTIE 26, 04400 JÄRVENPÄÄ

PUH: 90-2918551

PENTUJA MYTÄVÄNÄ!

tilauksesta RUUSUKKEITA

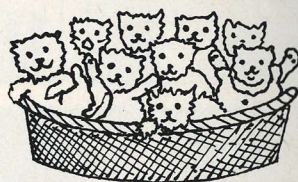

Maria Huhtamo
puh: 90-463 714.

ERITYISESTI PERSIALAISKISSOILLE SUUNNITELLUT VALJAAT

PITKÄ TURKKI EI KIETOUDU HIHNAAN YMPÄRILLE. IHANAN PEHMEÄT NAHKAVALJAAT SINUNKIN KISSALLES! ESILLÄ MYÖS LAUTASAAREN NÄYTTELYSSÄ, MUUALLE POSTIENNAKOLLA. BENITA SANE 90-349 4423

HASSELCATS

SINISIÄ JA CREME PERSIALAISKISSAN PENTUJA!!

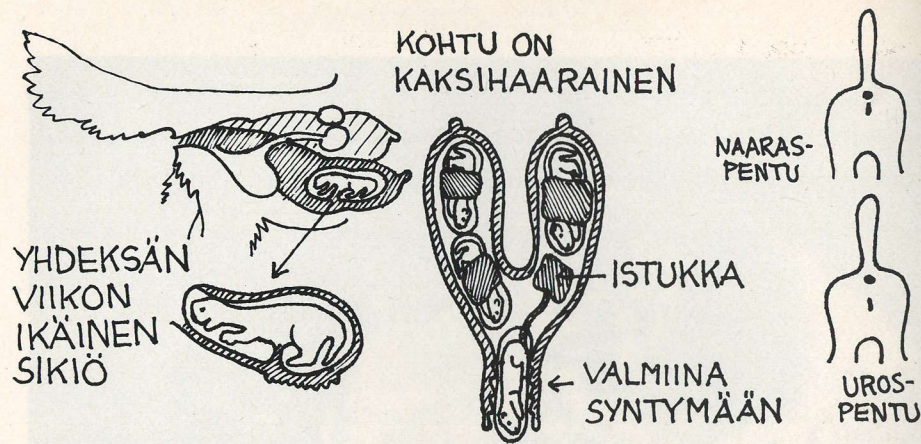
KIELO NISSINEN
puh. 90-843 731

Ensimmäinen pentue

PERSIALAISNAARAAN JUOKSUAIKA ALKAA ENSIMMÄISEN KERRAN, KUN KISSA ON N. 10-12 KK. VANHA. TOSIN JOTKUT YKSILÖT TULEVAT KIIMAAN JO 7-8 KK. IÄSSÄ JA JOILLAKIN, VARSINKIN VALKOLAIKKUKISSOILLA SE VOI ALKAA VASTA PUOLITOISTAVUOTIAANA.

Jokainen kissankasvattaja haluaa toki mahdollisimman täydellisiä pentuja persialaiselleen. Uroksen valinnassa on otettava huomioon kolme tärkeää seikkaa. Uroksen ja naaraan värien sopivuus yhteen, sukulaisuus-suhteet ja kissojen rakenteellinen yhteensopivuus. Tämä onkin tärkeä juttu. Pyrittäessä saamaan mahdollisimman hyvä pentue on syytä tarkastella kriittisesti sekä naaraan, että aiotun uroksen mahdollisia poikkeamia rotumäärittelystä. Mikäli molemmilla esiintyy samaa virhettä, on odotettavissa, että tämä poikkeama vahvistuu pentueessa entisestään. Näin ollen esim. liian suuri-korvaisen naaraan pennut saattavat saada kauniit, pienet korvat, jos uros on erityisen pienikorvainen, ja näin kompensoi virhettä. Sukulaisuus-suhteiden selvittäminen on tärkeää. On kiellettyä asuttaa naaras isällään ja uros emollaan. Myös täys-sisarusten asuttaminen keskenään on kielletty.

Persialaisjaoston rotuneuvojat auttavat mielellään, jos tuntuu vaikealta löytää sopivaa yhdistelmää ominpäin. Myös SRK:n rotutoimikuntaan voi ottaa yhteyttä. Kissa-lehden siitosurosluettelosta voi olla apua sopivaa urosta etsittäessä, samoin kannattaa katsella näyttelyissä ympärilleen.

ASTUTUS

Uroksen valinta on suoritettava hyvissä ajoin ennen naaraan juoksuajan alkamista. Kun sopiva uros on löytynyt, on syytä tarkistaa etkäteen, että se on terve ja hyvässä kunnossa. Samalla on hyvä sopia kaikki astutukseen liittyvät asiat. Näitä ovat astutuspaikka, hinta yms. Rotutoimikunta suosittaa maksuista seuraavaa käytäntöä:

1. Astutuskäyntimaksu 50,-/kerta, tuloksesta riippumatta.
2. Astutusmaksu alkaen 150,-/pentu, riippuen asianosaisten keskinäisestä sopimuksesta. Astutusmaksun suorittamista suositellaan pentujen ollessa n. 3 viikon ikäisiä. Astutustodistus luovutetaan tätä maksua vastaan.

Naaraalle on hyvä antaa matokuuri ennen astutusta. Vastuuntuntoinen uroksenomistaja vaatii, että naaraalla on voimassaoleva todistus kissaruttorokotuksesta. Naaraskissan omistajalla on oltava mukanaan kissan rekisterikirja. Astutus tapahtuu yleensä uroskissan kotona. Kissojen pariutuminen on railakas ja sähkökkä tapahtuma. Siksi uroskissan omistajan on valvottava tapahtumaa, samalla hän voi tarkkailla, että astuminen todella tapahtuu. Kaikki naaraat eivät välttämättä tahdokaan omistajansa valitsemaa urosta, eikä ole takeita siitä, hyväksyykö uros tarjotun naaraan.

TARVITTAVA PAPERISOTA

Mikäli naaraan omistaja ei ole ennen astutusta hoitanut anomusta kasvattajanimestä, on se syytä tehdä viimeistään astutuksen jälkeen. Ilman kasvattajanimeä ei pentuja voi rekisteröidä. Anomus on vapaamuotoinen ja se lähetetään oman yhdistyksen sihteerialle. Kasvattajanimi tulee kissanpennun oman nimen eteen. Sen pitää olla yksiosainen, yksi väliviiva sallitaan. Kasvattajanimen ja kissan nimen yhteispituus saa olla max. 27 kirjainta. Kahdella eri kasvattajalla ei saa olla samaa kasvattajanimeä.

Anomukseen kasvattajanimestä laitetaan suosituimmuusjärjestyksessä 3 ehdotusta tarkalleen siinä muodossa kuin niitä olisi tarkoitus käyttää. Hyväksytyksi tullut kasvattajanimi ilmoitetaan aikanaan tilillepanokortilla.

Yhdistysten sihtereiltä saa kaavakkeita kasvattajasopimuksen tekoa varten. Tässä sopimuksessa naaraskissan omistaja sitoutuu noudattamaan SRK:n sääntöjä ja määräyksiä, sekä rotutoimikunnan antamia ohjeita.

ODOTETTAVISSA PENTUJA

Kissan normaali kantoaika on n. 63-66 vuorokautta. Synnytys voi joskus viivästyä muutaman päivän lasketusta ajasta, mutta mikäli naaras käyttäytyy normaalisti ei syytä huoleen ole. Jos kissa kuitenkin muuttuu huonovointiseksi, sillä on alilämpöä tai kuumetta, on syytä kääntyä eläinlääkärin puoleen.

Kantava kissa tarvitsee erityistä huolenpitoa. Kasvaessaan pennut vaativat koko ajan lisää tilaa, jolloin emon vatsalaukun tilavuus pienenee. Kissalle on annettava pieniä aterioita useasti päivässä. Normaalin ruuan lisäksi voi antaa vitamiinipillereitä ohjeiden mukaan. On varottava kuitenkin syöttämästä montaa eri vitamiinivalmistetta päällekkäin. Liika vitamiinien ja kalkin syöttäminen kantavalle kissalle saattaa aiheuttaa epämuodostumia kehittyvissä sikiöissä. Ruuan on oltava sellaista, että kissan kalkin ja vitamiinientarve tyydyttyä mahdollisimman hyvin, luonnollisella tavalla, jolloin ei tarvita niin paljoa erilaisia "pilleripurkkeja". Jos kissalla on ummetusta, auttaa rasvaisen kalan syöttäminen. Tä-
hän sopii esimerkiksi sardiinit tai tonnikala mainiosti.

POIKIMISLAATIKKO

Pesän pitää olla lämpimässä ja vedottomassa paikassa, eikä se saa olla perheen muiden lemmikkien tai lasten ulottuvilla. Sopivankokoisesta pahvilaatikosta voi helposti rakentaa poikimislaatikon. Pohjalle laitetaan puhtaita kankaita, jotka vaihdetaan synnytyksen jälkeen. Kangas voi olla trikoota tai puuvillaa, jolloin pesä on lämmin ja kosteus pääsee imeytymään kankaisiin synnytyksen aikana.

PENNUT SYNTYVÄT

Kissan synnytys kestää pentujen lukumäärästä ja emosta riippuen parista tunnista lähes vuorokauteen. Kasvattajan tulisi olla paikalla tarkkailemassa, että kaikki sujuu niinkuin pitääkin. Joskus sattuu, että pentu on niin suurikokoinen, ettei se mahdu tulemaan ulos omin voimin. Silloin on oltava valmis toimittamaan kissa nopeasti eläinlääkärin vastaanotolle. Jos suurikokoinen pentu on jo puoliksi näkyvissä, voi varovaisesti yrittää auttaa pentua ulos esim. pehmeän pyyhkeen avulla niin, että seuraavan supistuksen aikana tartutaan pentuun pyyhe käden suojana ja vedetään erittäin varovaisesti pentua. Mikäli kasvattajalla ei ole vankkaa kokemusta kissan synnytystapah-

tumasta, ei ominpäin kannata toimia, jos jokin alkaa mennä vinoon. Onkin parasta, jos kokematon kasvattaja saisi jonkun kokeneemman tuttavansa mukaan seuraamaan tapahtumaa. Käytännössä kuitenkin tämä voi olla aika vaikea järjestää. Toki useimmin kissa osaa hoidella hommat ilman ihmisen asioihin puuttumista.

Kissa nuolee syntyneen pennun puhtaaksi ja katkaisee napanuoran. Se syö istukat, ja on syytä antaa sen tehdä niin. Mikäli pentuja kuitenkin syntyy kovin monta, voi kissan antaa syödä pari kolme istukkaa ja korjata loput pois. Kun kaikki pennut ovat tulleet, siistitään poikimislaatikkoa varovaisesti vaihtamalla tahriutuneet pohjakaat puhtaisiin. Jotkut persialaiskissan omistajat ovat lyhentäneet kissansa pitkiä vatsakarvoja nännien ympäriltä ennen synnytystä. Kissan pitää saada olla rauhassa pentuineen sen jälkeen, kun pesä on puhdistettu. Emo ei yleensä poistu pesästä pentujen ensimmäisen elinvuorokauden aikana. Siksi sille voi viedä pesään jotakin syötävää ja juotavaa. Pesälaatikkoon ei kuitenkaan kannata jättää mitään ruoka-astiaa, vaan astia viedään kissan ruokailun jälkeen pois. Joidenkin kissojen herkkua tässä tilanteessa on vatkattu kananmunan keltuainen, johon on sekoitettu kermaa joukkoon. On muistettava, ettei kissa ole kovin vahvan ruuan tarpeessa syötyään istukat.

Pentulaatikkoon kurkistamalla voi tarkkailla, että kaikki pennut saavat maitoa emoltaan. Kasvavia pentuja nostamalla tuntee, mikäli joku pennuista ei kasva muiden tahtiin. Tällaiselle pennulle voi alkaa antaa lisäravintoa, jotta paino nousisi tasaisesti toisten pentujen tahtiin. Lisäravintona voi antaa apteekista saatavaa, eläimille tarkoitettua äidinmaidon vastinetta.

Kun pennut täyttävät n. 3 viikkoa, ne alkavat syödä kiinteää ruokaa emon maidon lisäksi. Tähän naakka emo on nuollut suihinsa pentujen ulosteet ja virtsan. Nyt on aika aloittaa pentujen siisteyskasvatus. Ne tarvitsevat oman kakkilaatikon, jota ne oppivat käyttämään n. 4-viikkoisina. Laatikko voi olla vaikkapa ns. ritilälaatikko. Siihen taputellaan pennusta vähän "pissintuoksua", jota saa olla laatikossa houkuttimena oikean paikan löytämiseen pennulle. Pennut luovutetaan 10-12 viikon ikäisinä. Pentujen kasvattaja keksii pennuille nimet ja hoitaa niiden rekisteripaperit kuntoon. Tunnollinen kasvattaja seuraa pentujen vaiheita senkin jälkeen, kun ne ovat muuttaneet uuteen kotiinsa. Hän voi myös auttaa ja neuvoa uusia kissanomistajia, että pennut saavat parhaan mahdollisen hoidon ja huolenpidon uudessa kodissaan.

ELLA

-Kyllä kolme kissaa riittää yhteen perheeseen hyvin, sanoi siippa, kun muutama vuosi sitten kiertelimme kissanäyttelyn häkkirivistöjä.

Olimme tulleet tekemään tuttavuutta eri kissarotujen kanssa ja kotonaodottavien pesunkestävien peruskissojen omistajina katselimme ihmeissämme näyttelyyn hyörintää.

Oli birmaa, burmaa, siamilaista ja persialaiskissaa. Lyhytkarvaa ja pitkäkarvaa, yksiväristä ja kirjavaa. Kuljimme väkijoukossa kuunnellen keskustelunpätkiä erilaisten pesuaineiden vaikutuksesta turkin kauneuteen, sertificaateista ja ruusukkeista, kasvattajista ja standardeista. Katselimme silmät ymyrkäisinä naista, joka raivoissaan pyyhälsi pois arvostelupaikalta, iloisesti keskenään juttelevaa joukkoa, joka valikoi tavaraa pieneltä myyntipöydältä, häkissään nukkuvaa valkoista kissaa ja pientä poikaa, jonka raidallinen kissa kurkisteli lystikkäästi koristaan.

Olimme ensimmäistä kertaa kissanäyttelyssä!

-Mitähän Jauhokuono ja kumppanit tykkäis, jos vietäis kotiin joku tollanen siamilainen tai persia-

lainen tai muu erikoiskissa, naureskeli siippa kotia kohti ajettaessa.

-Vaikka ei kai me sentään... ei-päs innotuta, totesi äkkiä perään.

Mutta ajatus jäi itämään.

-Älkää olko ihan kaheleita, sanoivat ystävät.

-Älkää ainakaan persialaista, sitä pitää kammata ja karstata ja vaikka mitä, sanoivat sukulaiset.

Ja niin me päätettiin hankkia oma persialaiskissa, mentäisiin sen kanssa sitten näyttelyyn tai ei. Ajateltiin, että ei kai tuo kampaaminen maailmoja kaada, onhan noita peruskissojakin kammatu jo kohta seitsemän vuotta. Alusta asti oli selvää, että tuleva pentu olisi naaras. Katselimme silmät killillämme kissakirjoja ja vertailimme eri värien kauneutta.

-Sininen, punainen, valkoinen, vai olisiko kilppari kiva... huokaili siippa itsekseen.

-Päätetään ensin, onko se yksivärinen vai kirjava, jupisin minä ja niin plärättiin kirjoja kuukausikaupalla.

Pitkään ihailtuamme eniten punaista päädyimme kuitenkin lo-pulta mustan värin kannalle.

Ystäväni Marita, jolla on kaunis kilpparikissa, alkoi puhua sen astuttamisesta kesäkuussa. Sain pienen pikakurssin genetiikassa ja niin alkoi kuiskuttelu Kachinan pieniin, karvaisiin korviin. -Muistakin järjestellä geenejäsi vähän siihen malliin, että sieltä tipahtaisi aikanaan musta tyttö, supattelin Kachinalle naurussauvin.

Nämä terveiset matkaeväänään matkusti Caparin Kachina Tampe-reelle tapaamaan Assarahia Dassarria. Maritan kanssa yhdessä jännäsimme miten Kachinan ensimmäinen pentujenteko luonnistuu. Aikanaan elokuussa kuulin syn-

nytyksen käynnistyneen, ja koska asumme Maritan kanssa samassa talossa, ei kulunut montaakaan minuuttia, kun olin jo soittelmassa tiettyä ovikelloa. Kachina nuoli kuivaksi viimeistä pentua ja kolme muuta, yhtä mustaa kuin neljäskin, köllötteli pentulaa-tikossa.

Ella Fitzgerald syntyi 8.8.-84 klo 16.18. Se oli juuri täyttänyt kaksikymmentä minuuttia, kun näin sen ensi kerran. Olin myyty. Ella on suurempi pentueen kahdesta naaraasta ja syntyi ensimmäisenä. Meinas raukalle käydä köpelöstikin ihan ensi minuuteilla

elämässään. Emo hotki jälkeisiä niin innokkaasti, että Ella-raasukka oli mennä samaa kyytiä vatsaan. Onneksi Marita kokeneena kissaihmisenä ehti pelastaa pennun Kachinan suusta.

Pennut näyttivät mielestäni aika patukoilta ja pian oli siippakin ilmaantunut niitä kummastelemaan.

-Onhan peli, vaikkei soikkaan, tuumaili ja meni kiehauttamaan kahvit.

Ilman Maritan apua en alkuun osannut erottaa Ellaani muista pennuista. Vähän suuremmiksi kasvettuaan se kyllä erottui heti. Aika vauhtia ne kasvoivatkin.

-Olisi pitänyt antaa Ellalle nimeksi Supergenius, niin nopeasti se kasvaa...

Tuli sekin päivä, kun Ella matkusti varovaiselle ensivisiitille tulevaan kotiinsa. Tukevasti Maritan kämmenissä se pistäytyi käväisemässä. Kotoinen kissalauma oli ihmeissään. Varovasti ne saivat vuorollaan nuuhkaista pientä Ellaa. Valkoinen Jauhokuono työnsi nenänsä pennun mustaan turkkiin ja yritti saada selvilä, mikä on tuo outo pötkylä.

-Ptspäh! sanoi Ella ja Jauhikka katsoi parhaimmaksi vähän murista moiselle otukselle varoitukseksi. Sinisenharmaa Urrukka-kissa kokeili Ellaa varovasti käpälällä, ja mietti silmät palaen mikä tuo lienee, hiiri vai mikä? Arka Ummuli tiiraili keittiön

pöydän alta tilannetta ja pörhisteli häntäänsä. Mikä oli tuo kiemurteleva otus Maritan kämmenissä, yhtä musta kuin Ummukka itsekin, mutta suuripäinen ja litteänaamainen, pitkien karvatupsujen sojottaessa sinne tänne. Neliviikkoinen Ella matkusti takaisin yläkertaan kasvamaan lisää kokoa ja näköä. Kattilaumamme päästi kuuluvan helpotuksenhuokauksen, kun ovi porraskäytävään sulkeutui Ellan perään.

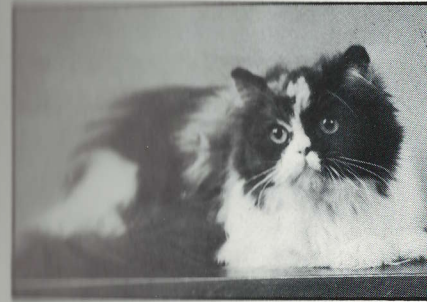
Ne eivät osaa aavistaakaan, että pieni Ella palaa uudelleen, jäädäkseen. Täällä odottavat kammat, harjat ja lelut, joita on hankittu etukäteen innokkaasti. Nykyään nuuskivat Jauhokuono ja kumppanit vaatteistamme Ellan tuoksua, ehkä vähän mustasukkaisuina. Tosin aivan turhaan, meilletullessaan Ella ei tule kenenkään tilalle, vaan lisäksi.

Aika näyttää, miten pikku Ella sopeutuu kotoiseen kissalaumaamme ja ne siihen.

Aika näyttää senkin, matkaammeko siipan kanssa joskus uudelleen kissanäyttelyyn, sillä kertaa Ella kainalossamme. Otammeko osaa keskusteluihin, joita kummisamme kuuntelimme muutama vuosi sitten.

Opimmeko harjaamaan, pesemään, kampaamaan ja pörhöttelemään pikupersialaisemme turkin kauniiksi koti- ja näyttelykenttiä varten. -Kyllä se on niin, että kolme kissaa huushollissa on kuin kolmijalkainen pöytä.... Neljä niitä pitää olla, sanoi siippa.

Matkalla huipulle!

KOUVOLASSA VALMISTUI INT. CH. BONBON JASMINE

VASEMMALLA VAASASSA VALMISTUNUT DAHR'IN APRICOS (CH, VÄRIN PARAS)

INT. CH. ASSARAHIA DARLEEN, PARAS SUITSOAARAS VAASASSA.

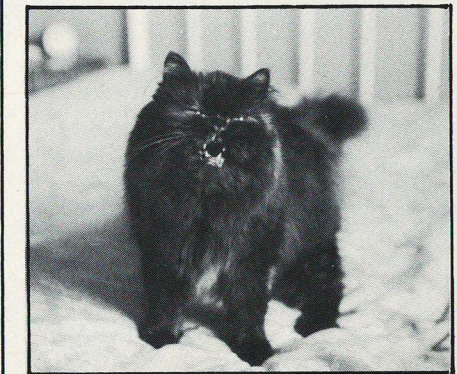
tämä numero sisältää mm:

- s.3 Pääkirjoitus
- s.4 Kissatuomarin haastattelu
- s.9 Kutsu syyskokoukseen ja jaoston pikkujoulujuhlaan
- s.10 Näyttelykuulumisia Vaasasta
- s.12 Jaoston omien postikorttien esittely
- s.14 Naukuasiaa, jäsenten oma ilmoittelupalsta
- s.15 Ensimmäinen pentue
- s.20 Pakina Ella-kissasta
- s.23 Matkalla huipulle, valmistuneita persialaiskissoja

Perillä..

ENSIMMÄISENÄ SUOMALAISENA PERSIALAISUROKSENA VALMISTUI VAASASSA INT. GR. CH. ASSARAHIA DASSAR.

OMISTAJA JA KASVATTAJA PIRJO KAISTE / SUROK

EI OO MEIKÄPOJALLA TÄTÄNYKYÄ MIELI MUSTA

**Kutrit kuntoon
ja Lauttasaareen!**

